

tychc

leden 2020

- rozhovor: Dominik Feri
- stručně o Venezuele
- První report z roku ve Francii aneb kolo
(Šimon Peichl)

Studentský
magazín
Gymnázia
Jana
Keplera

ob sah

- 4 První report z roku ve Francii aneb kolo
- 5 Vysoké školy
- 7 Často stačí jenom přijít
- 8 Stručně o Venezuele
- 10 Expedice Brno
- 12 Zlomené srdce
- 13 Energie, entropie
- 14 „Designer Babies”
- 16 Rozhovor: Dominik Feri
- 19 Proč číst básně?
- 20 Umělecká tvorba

Editoriál

S dvaceti lety dvacátého prvního století za námi – ano, taky tomu nemůžu uvěřit a jo, zní to hrozně – se před námi otevírá nová kapitola a nový, nepopsaný list.

V této započínající dekádě všichni s trochou štěstí odmaturujeme, pravděpodobně zamíříme na vysokou, dostaneme první velkou stáž nebo opravdové pracovní místo a záhy prvního padáka. Někteří z nás dokonce snad započnou i rodinu. Je toho zkrátka hodně.

Nakoukněme ale na chvíli ven z naší bubliny na svět jako takový.

Rozhodně vám nemusím připomínat války, migraci, klimatickou změnu, dezinformace, nemoci a politiku... o stavu toho všeho všichni dobře víme. Co s tím ale bude v budoucnu? A jak se to mělo doposud?

Svět i celou společnost čekají velké změny, a tak vám ještě teď na chvíli doporučuju držet se toho, co je stálé a neměnné. Sesedněte se tedy v Péčku, pošlete dva lidi do Žáby, podělte se o tabák a otočte list. **t**

Téra Pišteláková

Pomoz nám na nohy!

Hledáme pravidelné přispěvatele do našeho časopisu. Jediné co požadujeme je alespoň troška zodpovědnosti a chuť psát.

Odměnou ti bude super kolektiv, časté „pracovní“ dýchánky a spousta nových zkušeností.

V případě zájmu se neboj ozvat na:

casopis.tycho@gjk.cz

První report z roku ve Francii, aneb kolo

30. září 2019

Jsem tu už měsíc, ale má lenost vyhrála nad potřebou informovat o svém stavu.

Na francouzskou půdu jsem přistál 28. srpna. První tři dny jsem strávil na popříjezdovém semináři v městečku Bapaume na severu Francie. Tři dny, které nás měly připravit na celý rok. Čtvrtý den ráno jsme se potkali s rodinami. Všichni zůstali na oběd, ale má rodina mě hned vyzvedla a odjeli jsme směrem Camphin en Pevele.

Camphin en Pevele je maličká vesnice asi 400 m od hranic s Belgií, přibližně 100 km od Bruselu a 20 km od Lille. V Camphin není nic. Autobus jezdí dvakrát denně, ráno a večer, supermarket má otevřeno jen do 5 a nejbližší nádraží je hodinu chůze. Tady je člověk bez auta úplně nahraný. Tak jsem se rozhodl, že si koupím kolo.

Projekt kolem shánění kola byl dost náročný. Trvalo mi to asi 2 týdny, ale na stránce leboncoin.fr (francouzské Aukro) jsem našel starou silničku značky Margini, Margiani nebo tak něco. Krásné chromované kolo s bílo-zelenými plášti a bílo-modrou omotávkou od firmy bývalého italsko-francouzského cyklisty. Pán, který kolo prodával, přijel k mé škole a řekl: „Tady máte kolo“, a já mu, už ne s takovým nadšením, řekl: „Tady máte 150 euro.“ Poté jsem na kolo sedl a vydal se směrem domů.

Mé logické úvahy říkaly, že pokud si nekoupím kolo za 40 euro, tak ho nebudu muset každý večer opravovat. Logické to je, ale taky je to spíše úvaha než realita.

Cestou domů kolo překvapivě drželo. Dojel jsem a hned se dal s nadšením kolo opravovat. V tomto momentě mé nadšení začalo pomalu upadat. Na kole jsem seřídil brzdy, přehazovačku, zkrátka všechno, co

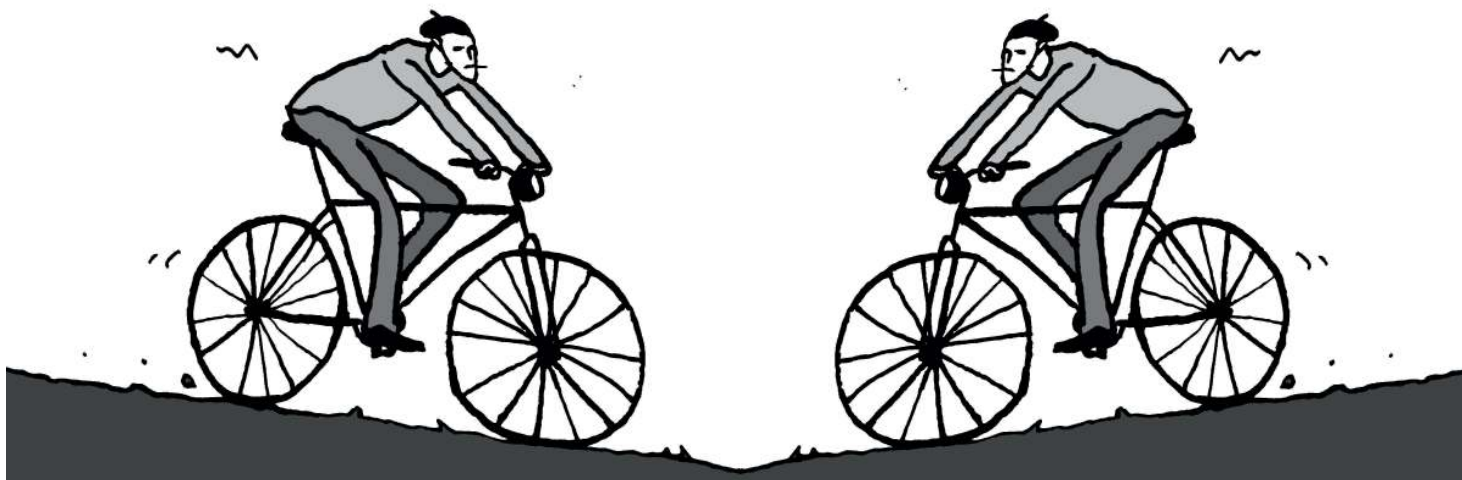
mi přišlo, že by se seřídít mělo. Pak jsem s velkým nadšením a úsměvem na tváři na kolo nasedl. Můj mužný pocit alfa samce, který dokáže opravit vše od brzdy na kole až po přehazovačku, však asi po dvaceti vteřinách zmizel. Uslyšel jsem pisklavý zvuk, a poté už jen cítil, jak mi řídítka poklesla asi o 2 cm. Kolo jsem tedy rozebral a zjistil, že se mi podařilo v duši vytvořit centimetrovou díru.

Kolo, na které jsem 2 týdny čekal, fungovalo asi 40 minut. Musel jsem si objednat nové duše.

Po 3 dnech duše přišly. Vyměnil jsem je a další den se vydal do školy na kole. Cesta mi na místo 25 minut zabrala 2 hodiny, protože jsem kolo opravoval každých pár metrů. Snažil jsem se zalepit duši záplatami ze supermarketu Auchan za 2,49 eura. Cena záplat odpovídala kvalitě a záplata fungovala vždy asi 5 minut.

Do školy jsem přijel se slovy « Bonjour, je suis desolé, mais j'ai casse mon chambre a air, ducoup je suis arrive 1,5 plus tard. » Při této větě jsem nasadil silný přízvuk a snažil se dělat co nejvíc chyb, protože kancelář Vie Scolaire, kde se řeší absence a pozdní příchody, je nemilosrdná, ale fráze, « Bonjour, je suis etudiant etranger » zatím funguje dobře. A tak můj projekt kolo pokračuje. Vyměnil jsem pláště a jezdím v průměru se spotřebou 1 jízda = 1 duše a časovým poměrem 70 (opravování) : 30 (jízda). Toť k mému plánu koupit si kolo dražší, abych do něj nemusel už dál investovat a dobře fungovalo.^t

Šimon Peichl

Vysoké školy

aneb jak na ně

Tato rubrika se věnuje vysokým školám, studiu v zahraničí a možnostem českého studenta. Pohled do studentského života spolu s jeho pozitivy, negativy i různorodou motivací jednotlivce zprostředkovávají bývalí i současní studenti Gymnázia Jana Keplera.

Co čekat od VŠCHT?

◀ Lada Prostějovská

Vysoká škola chemicko-technologická v Praze je jedna z mála škol v České republice, která se zaměřuje výhradně na chemii. Má čtyři fakulty – fakultu technologie ochrany prostředí (FTOP), fakultu chemického inženýrství (FCHI), fakultu chemické technologie (FCHT) a fakultu potravinářské a biochemické technologie (FPBT). Jednotlivé fakulty nabízí široké a různorodé spektrum chemických oborů – student si může vybrat například mezi Chemií materiálů pro automobilový průmysl na FCHT, nebo studijním programem Voda a prostředí na FTOP, dále také „čistou“ chemií na FCHI anebo Biotechnologií léčiv na FPBT. Požadavky má ale každá fakulta mírně odlišné, i když první zimní semestr je pro každého studenta téměř stejný.

VŠCHT nahlíží na chemii z technického pohledu, takže žádný student se minimálně jedné matematice a jedné fyzice nevyhne. Tyto předměty (ještě s anorganickou chemií) jsou největší „sít“, takže je s nimi dobré počítat. Jen pro představu, to co jsme my v matematice stihli za jeden semestr, dělali na Stavební fakultě ČVUT semestry tři.

Pokud se rozhodnete jít studovat VŠCHT, měli byste si uvědomit, že té škole obětujete spoustu času. Zprvč s největší pravděpodobností budete do školy chodit všech pět dní v týdnu, když budete mít štěstí na rozvrh tak čtyři. Nepočítejte s tím, že si rozvrh budete dělat sami, jako na jiných vysokých školách, a že se vám určitě povede dát si všechny předměty do tří dnů. Takhle to tu prostě nefunguje. Rozvrh dostanete od školy hotový, jediné, co si volíte, kdy chcete mít, jsou povinně volitelné a volitelné předměty. Cvičení bývají povinná a přednášky povinné nejsou, ale vyplatí se na ně chodit. Většinou vaši přednášející budou i vaši zkoušející, a protože v posledních týdnech na přednášky chodí zhruba padesát studentů ze tří set, tak vás rádi upozorní na to, co chtějí a vyžadují, abyste u zkoušky uměli. A v neposlední řadě si taky budou pamatovat, že na přednášky chodíte.

O VŠCHT se říká, že patří mezi nejtěžší vysoké školy. Neřekla bych, že je to úplně pravda (i přesto, že čísla mluví jinak). I když to bude znít lehce kýčovitě a dost ohraň, opravdu stačí, když jen člověk nebude líný a během semestru párkrát ta skripta otevře a něco málo si zopakuje. Pomůže to jak k získání zápočtu, tak

potom během zkouškového, když máte třeba sedm zkoušek a pouze šest týdnů na to je zvládnout. Hlavní je to zkrátka hned od začátku nezanedbat.

Pokud student přežije první semestr, čekají ho první laboratoře. Laboratoří student zažije během svého studia opravdu hodně – VŠCHT je hodně prakticky zaměřená škola a laborky jsou tam skvělé. Vyzkoušíte si pracovat téměř se vším, co můžete v laborce potkat. Laborky bývají turnusové (jeden týden v kuse) anebo na ně máte vyhrazený celý jeden den v rozvrhu a bývají od osmi dopoledne do cca pěti hodin odpoledne. Většinou pracujete v laboratoři sami anebo ve dvojicích. V laborkách sice bývají asistenti, co vám se vším rádi pomůžou, ale hlavně jsou tam od toho, aby vás hlídali, že nic nevyhodíte do vzduchu.

Pokud přemýšlíte o studiu chemie, rozhodně bych vám VŠCHT doporučila. V chemii je to podle mě nejlepší volba a možností uplatnění po studiu je mnoho. Celé studium bych vystihla nejlépe asi následující větou: „Je to náročné, ale stojí to za to.“

t

▼ Matěj Šarboch

Institut ekonomických studií FSV UK

Studium na IESu je skvělé! Samozřejmě, že se za tím skrývá hodně práce, nervů i pár nudných předmětů ostatně jako všude jinde. Když to ale vezmu z pohledu ekonoma, tak celkový užitek je kladný a dost vysoký! Největší výhodou školy jsou podle mě úžasní lidé. Na IES chodí spousta chytrých a přátelských lidí, kteří vám s čímkoliv pomohou a zároveň se umí dobře bavit. Do prvního ročníku nastoupí přibližně 150 lidí, což je ještě relativně málo, a tak se spolu všichni navzájem rychle seznámí.

IES je považován za jednu z nejlepších, ne-li nejlepší ekonomickou školu v Čechách. Z mého pohledu se to ale nedá tolik srovnávat, protože např. VŠE je zaměřena spíše na praxi, kdežto IES více na teorii. Zmínil bych hlavně fakt, že vás škola naučí se

(dobře) učit, a budoucí zaměstnavatel tak ví, že daný absolvent je schopen se naučit a vykonávat tu a tu práci. To ústí ve vysokou poptávku právě po absolventech IES. Dále ještě stojí za zmínku to, že přibližně 70% předmětů se vyučuje v angličtině, takže člověk snadno najde uplatnění také v zahraničí IES má velmi matematický charakter. O matematiku zde opravdu není nouze, vyučuje se skoro na úrovni matfyzu (tzn. věty a jejich důkazy) a je to klíčový předmět pro další studium. To opravdové jádro výuky, Ekonomie a finance, se začne naplno vyučovat od druhého semestru.

To mě přivádí k nevýhodám naší školy. Matematika 1, jež se dá

považovat za nejdůležitější předmět prvního semestru, je úplně jiná než matematika ze střední školy. Mnoho lidí to překvapí a výsledkem je nezvládnutí tohoto předmětu téměř u 50% studentů. Hodně jich tak ztratí minimálně jeden rok studia.

Dále někoho může zklamat, že ekonomických a finančních předmětů není tolik, kolik by si představoval. Například finančních předmětů je dostatek, avšak jen těch povinně volitelných, povinné jsou snad jen 2 za celé bakalářské studium. V těch ekonomických se zase skoro všude používá matematika, a tak pro někoho, kdo zase tak vášnivě matematice nepropadl, není studium úplně

vhodné. Příjímací zkoušky jsou relativně lehké, skládají se ze SCIO testů z obecných studijních předpokladů a matematiky. Aby byl člověk na školu přijat, musí mít kombinovaný percentil alespoň 80 (tato hranice se ale může měnit), anebo jen z matematiky nad 90.

Myslím si, že IES je výborná škola pro lidi, kteří si nejsou úplně jistí tím, co by chtěli v budoucnu dělat, které baví matematika (případně ekonomie) a kteří chtějí matematiku aspoň trochu aplikovat. Mě osobně studium moc baví a zatím jsem nikdy nelitoval toho, že jsem se na tuto školu přihlásil!

Často stačí jenom přijít

Jsem introvert a mám skutečný strach z mluvení před lidmi. Nemusí jich být ani moc a tělo mi začne startovat. Spustí se instinkt **bojuj nebo uteč**, který je biologickou vzpomínkou na naše předky, kterým mnohokrát zachránil život. Právě jsem přišel na akci Humans of Kepler a za chvíli začne moje přednáška. V místnosti je více než sto lidí. Většinu z toho tvoří prváci a kvintáni. Před tolika lidmi jsem ještě nikdy nemluvil. Začínám se klepat nervozitou a je mi fyzicky dost špatně. Teď už je ale příliš pozdě na to, abych se otočil a utekl. Začnu proto svojí obvyklou dýchací techniku, kterou v podobné chvíli používám. Zhluboka se nadechnu, zadržím dech, zhluboka vydechnu, znovu zadržím dech. Takhle pokračuji ještě několikrát, dokud nezačnu cítit, že jsem o něco více v pohodě.

Ještě přede mnou mluví jiní čtvrtáci o možnostech stipendijních pobytů, kterých minulý školní rok využili. Končí svojí přednášku, potlesk, pauza, zapojení techniky a přicházím na řadu já. Začínám s tím, jaký je to velmi zvláštní pocit, protože je to skutečně jenom chvilka, co jsem seděl na židlích, stejně jako teď sedí oni a poslouchal přednášky tehdejších čtvrtáků. Přitom za mnou běží prezentace, se kterou jsem strávil něco kolem sedmi hodin čistého času. I když si s jistotou hořkostí a vzpomínkou na probdělou noc uvědomuji, že kdybych vytvořil bílou prezentaci s pár obrázky, výsledný pocit posluchačů z přednášky by se asi moc nezměnil, teď jsem na svoje dílo náležitě hrdý a dodává mi jistotu míru sebevědomí.

Hned od začátku narážím na hlavní myšlenku přednášky, která mi po skončení připadá skoro nevyřčená. Vlastně jsem chtěl říct něco v tomto smyslu:

Možností máte skutečně mnoho a jsou až provokativně blízko. Obvykle stačí jenom natáhnout ruku a vzít si je. Tak za nimi prosím běžte! Opravdu vás prosím, nemrhejte svým časem. Můžete následující čtyři roky strávit tím, že budete chodit do školy, ze školy a sem tam do hospody. Není to ale trochu málo? Neskrývá v sobě život o dost víc?

Mluvil jsem o příkladech, kde jsem skutečně jenom přišel a zbytek se stal tak nějak sám. Dávám příklad, jak jsem byl v předsednictvu Pražského sněmu středoškoláků, nebo jak jsme s kamarády vyhráli 50 tisíc. Taky jsem měl skvělý slajd, na kterém

Přišel jsem
Viděl jsem
A stačilo to...

jsem se pokusil vypsát každou aktivitu, kterou jsem se byl jenom chvilku zabýval. Na další slajd jsem vybral čtyři nejzásadnější aktivity, které nejvíce formovaly moji osobnost. Samotný efekt přechodu mezi těmito slajdy opravdu stál za hodinu práce. Důležité jsou ale ony čtyři aktivity:

Letní akademie Discover (discover.sk)

Jedná se o úžasný týden v létě, během kterého dopoledne chodíte na dva předměty, které si předem vyberete. Odpoledne si vybíráte z velké nabídky přednášek, workshopů, sportovních aktivit. Někdy jsou i týmové aktivity a různé diskuze. To, co je ale na Discoveru naprosto unikátní, je ta atmosféra, kterou tam zažijete. Nejsou tam lidé, kteří chtějí působit chytře, a proto druhé shazují, nebo s nimi nějak soutěží. Je to přátelské prostředí, které je natolik intelektuálně stimulační, že v něm snad ani není možné se neučit.

Yoda Mentorship (yodamentorship.cz)

To je pro změnu půl rok, během kterého se scházíte s nějakým hodně cool člověkem. Kromě toho, že spolu pracujete na projektu, který si předem vyberete, tak vám dává svůj čas a snaží se vás co nejvíce posunout. Já jsem byl spojen s Ondrou, což je klučina,

který se věnuje umělé inteligenci, v současné době v institutu budoucnosti lidstva v Oxfordu. Scházíme se spolu ještě dlouho po tom, co oficiální mentoring skončil. Díky mnohým rozhovorům o umělé inteligenci jsem se rozhodl na toto téma napsat i maturitní práci z Hst. V příštím čísle o tom třeba i něco napíšu...

Expedice Mars (expedicemars.eu)

Elon Musk tvrdí, že první člověk přistane na Mars už v roce 2024. Tento názor má hodně odpůrců, kteří jsou přesvědčeni, že není možné, aby se to povedlo už za pět let. Ať už je pravda kdekoliv, tak já můžu s klidem říct, že jsem byl na Marsu minulý prosinec. Expedice Mars je naprosto unikátní projekt, který u nás ani ve světě, nemá obdoby. Na začátku si vyberete jednu z pěti odborností (fyzik, inženýr, konstruktér, popularizátor a biolog), vypracujete domácí kolo, postoupíte do semifinále, třeba i do finále, a pokud máte štěstí, tak se třeba i dostanete do 101 hodin dlouhé simulované mise na Mars. Já tohle štěstí měl a je to určité

zážitek, na který jenom tak nezapomenu.

Ale to hlavní, co činí Expedici tolik unikátní, je fakt, že se nejedná o soutěž, kde předvedete nějaký výkon, třeba se i umístíte a odvezete si ceny. Místo toho se jedná o vzdělávací projekt, který jenom tak nekončí. Dokonce nekončí, ani příletem z Marsu. Můžete totiž pokračovat jako organizátoři a učit se dál.

Talentová akademie

(facebook.com/

TalentovaAkademie)

Kousek na jih od Prahy, v Dolních Břežanech, stojí už několik let výzkumná centra Eli Beamlines a HiLase. Tato centra mají problém a to takový, že nemají dostatek kvalifikovaných pracovníků. Prostě jim chybí dobří vědci a to především ti z Čech. Proto se před třemi roky rozhodli vytvořit soutěž, kde si nějaké budoucí vědce najdou. Po odeslání domácích úloh v den vysvědčení jsem vyrazil na prázdniny a někdy na začátku srpna mi přišel mail, že jsem byl vybrán. Druhý víkend

v září probíhala soutěž, která byla vlastně takovou simulací vědecké práce. V pátek jsme jakožto čtyřčlenný tým dostali zadání, se kterým jsme neměli skoro žádnou představu, co máme dělat, natož jak ho vyřešit. Po společném přemýšlení a diskuzích s naším mentorem jsme vypracovali návrh, který jsme v sobotu ráno odprezentovali odborné porotě. Celou sobotu jsme de facto strávili praktickým řešením, které sestávalo z konstrukce laserových obvodů, 3D tisku součástí, tvorby mechanismu, programování arduina, a nakonec zpracování dat. Ta jsme pak v neděli dopoledne odprezentovali odborné porotě a vydali se zpět do svých domovů.

Dva týdny po soutěži mi přišel mail, že jsem jeden z pěti studentů, kteří mohou přijít příští léto na desetidenní stáž, což mi hodně vzalo dech, protože jediné, co jsem udělal, bylo to, že jsem na konci června vypracoval několik fyzikálních úloh. Často skutečně stačí jenom přijít...

Josef Polášek

Stručně o Venezuele

aneb jak se kdysi nejbohatší země Latinské Ameriky stala obětí 10 000 000% inflace

Průměrný měsíční plat Venezuelana se v posledních měsících pohybuje okolo 6 amerických dolarů. Tato suma vystačí na čtyři balení rýže či cukru, na toaletní papír už ale z průměrného platu nedosáhnete. Nákup shnilého masa či tuku, vybírání popelnic nebo prodej vlasů pro získání alespoň minimálního obnosu peněz – s tím se každodenně setkává nejen z místních. Jak se tedy jedna z nejvíce prosperujících zemí Latinské ameriky ocitla v několika let trvající krizi, do jejíž spárů spadá čím dál hlouběji? Proč se

v zemi, která má největší ropné bohatství na světě, musí 9 z 10 jejích občanů potýkat s chudobou?

Klíčem k pochopení úpadku země, která kdysi mívala nadějně vyhlídky, je porozumět zdejšímu politickým poměrům.

V roce 1999 byl zvolen prezidentem Venezuely Hugo Chávez. Po pěti letech v úřadě přišel klíčový moment pro jeho další kroky – ceny ropy výrazně narostly. To je pro zemi finančně výhodné, přihlédneme-li k faktu, že export ropy tvoří 95% exportu ze země. Z obrovského přísunu

peněz tehdy Chávez začal budovat program sociální péče, který znatelně vylepšil úroveň školství a zdravotnictví, nezaměstnanost klesla z 14,5% na 7,8% a především snížil počet obyvatel žijících v chudobě o více než polovinu. Těmito kroky si Chávez získal přízeň obyvatelstva. Aby si tuto přízeň udržel a byl znovu zvolen, musel zmíněný program udržet v chodu. Jenže vzhledem k finanční náročnosti programu byl zjevně dlouhodobě neudržitelný a pokud by klesla cena ropy, program by dále nemohl být funkční. V pozdějších letech v prezidentském úřadě si tedy Chávez za účelem udržení svého sociálního programu začal vypůjčovat od jiných zemí – a v roce 2013 činil dluh Venezuely vůči ostatním státům 106 miliard dolarů. Po Chávezově smrti přichází na scénu jakožto jeho nástupce Nicolás Maduro. Po roce jeho vlády nastává zmíněná obava – ceny ropy klesly. Následkem toho začíná zemi ochromovat hyperinflace – jídlo i léky jsou nedostupné pro drtivou většinu obyvatelstva.

Místní populace se musí potýkat s několikahodinovými či denními výpadky proudu. Venezuelská měna bolívar nemá téměř žádnou hodnotu – 1 americký dolar má

hodnotu přibližně 248477 bolívarů (k 14. listopadu 2019). Forbes uvádí, že v lednu 2019 trvalo 14,8 dne, než se ceny produktů zdvojnásobily. V listopadu letošního roku Mezinárodní měnový fond vytvořil prognózu, dle které se ke konci roku venezuelská inflace pravděpodobně vyšplhá až do výše deseti milionů procent.

V roce 2018 se konaly venezuelské prezidentské volby, které opět skončily vítězstvím pro Madura. Tyto volby však provázelo spousta kontroverzí, kdy Maduro například zavedl tzv. vlastenecký občanský průkaz, který umožňuje vlastníkům tohoto průkazu využívat výhody poskytované státem (byt zdarma, balíčky s jídlem). Přes tento průkaz lze údajně dohledat, koho dotyčný volil a pro Venezuelany je v jejich tristní situaci alespoň minimální podpora státu klíčová, tudíž nechtějí riskovat, že o ni přijdou kvůli volbě o pozici, a tak Maduro "pro jistotu" volí.

Vzhledem k pochybnostem o plývajícím legitimitu Madurova znovuzvolení Národní shromáždění prohlásilo Madura za uzurpátora moci a navrhlo jmenování kandidáta z opozice Juana Guaida do prezidentského úřadu. Guaidó se tedy letos v lednu prohlásil za dočasnýho prezidenta

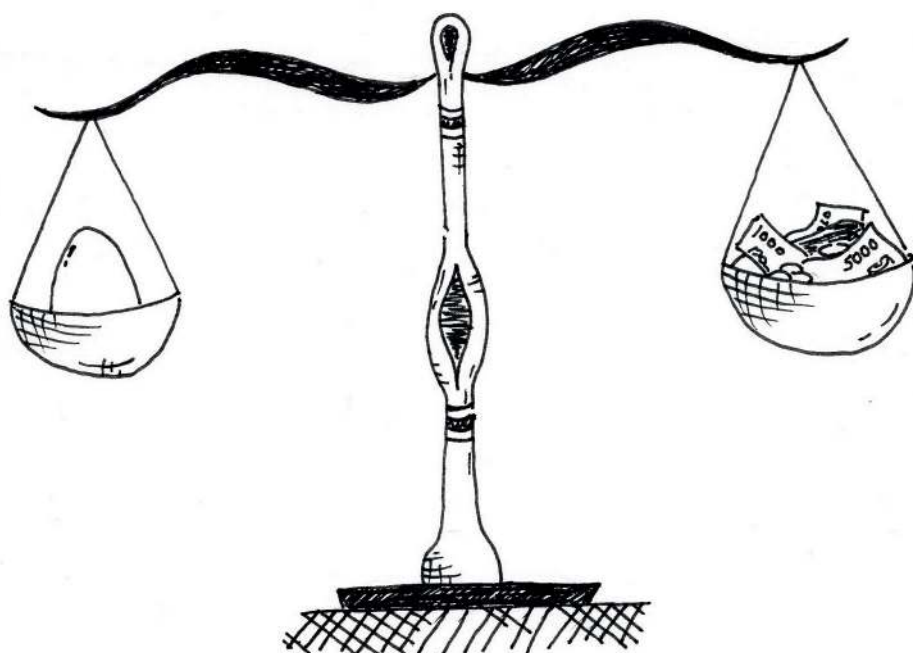
Venezuely – jako prezidenta ho uznalo 54 zemí včetně USA, na Madurově straně naopak stojí Rusko a Čína. Guaidó se na konci dubna letošního roku pokusil o vojenský puč, který se však nezdařil, protože armáda, jejíž role je ve Venezuele naprosto klíčová, pevně stojí po boku Nicolase Madura.

Reálnou moc náležící prezidentovi tedy stále drží v rukou Maduro.

Nespokojení Venezuelané, kterým dosud zůstávají finanční prostředky a odvaha, tedy odcházejí do zahraničí. Od roku 2015 opustilo zemi již více než 4 miliony lidí, jejichž nejvíce vyhledávanými místy pro azyl jsou Peru, USA a Kolumbie, kam k roku 2018 uprchlo milion venezuelských občanů.

Pro obnovu a restrukturalizaci země by byly potřeba především půjčky a investice ze zahraničí či Mezinárodního měnového fondu. Dle odhadů venezuelského ekonoma Francisca Rodrígueza by jako startovní bod pro tuto obnovu byl potřeba obnos 15 až 20 miliard dolarů ročně. Zavedení jakýchkoliv změn však brání fakt, že Nicolas Maduro je stále u moci a nezdá se, že by se jí v dohledné době hodlal vzdát.

Linda Paterová

Expedice Brno

Občas se to tak stane, že se pro některé bezvýznamné akce (i když tato rozhodně oním příkladem nebyla) nenajde žádné místo konání v rámci hlavního města, a tak se musí uskutečnit kdesi ve vzdálených zapadlých koutech světa, kde ani lišky nedávají dobrou noc, jelikož tam tradice dávání dobré noci ještě nedorazila. A nebo se možná jednalo o program rozvoje venkovských periferií.

Ať tak či tak, zkrátka se jednoho dne stalo, že jsme se ocitli na cestě do Brna.

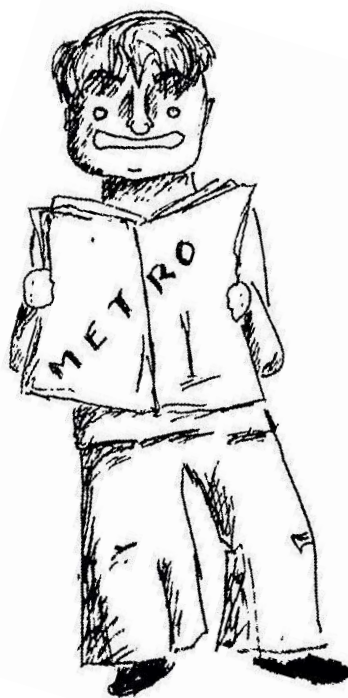
Proč, ptáte se, jsme podstupovali takové riziko? Byli jsme naší milovanou a vzývanou šéfredaktorkou nominováni do jakési Multimediální soutěže, a jak je známo, každý redaktor musí být ochoten pro svůj plátek i život položit.

První komplikace nastala již při plánování cesty. Jaksi totiž vyšlo najevo, že na místě máme být v devět – ano, v devět ráno.

Tak se stalo, že jsme v době, kdy každý normální zbožný tvor spí, nasedali na Hlaváku do postpůlnocního orientexpresu směr pustý východ.

Kolem půl deváté ranní jsme se vylodili a dobrodružství mohlo začít. Zpočátku jsme neúspěšně hledali metro. A věru, ani nám přespříliš nepomohlo, když jsme v jednom podchodu narazili na postarší dámu pochybného vzezření, která vykřikovala „čtěte Metro!“ a mávala v ruce štůskem tiskovin. Poté, co si za ní ovšem Bára pro jeden výtisk zašla, musela smutně konstatovat, že to, co dostala, není Metro, ale Pět plus dva. Do Brna očividně některé prvky pokroku ještě nedorazily – vyskytují se tu jen jejich názvy, slova, kterým domorodci sice nerozumí, ale která rádi používají.

Po užití šaliny, což byl pro nás samozřejmě též velký zážitek, jsme se konečně dostali na místo konání soutěže, na Katedru mediálních studií a žurnalistiky Masarykovy Univerzity.

Dozvěděli jsme se spoustu nových zajímavostí, kupříkladu jak se vytvářejí večerní zprávy pro ČT... ehem, tedy dětské Zprávičky na Děčku.

Měli jsme též příležitost porovnat Tycho s výtvary z jiných škol. Relativně brzy jsme se shodli, že náš časopis je prostě nejlepší. Upřímně, mnohé z těch, které jsme měli před sebou, byly tištěny na obyčejné tiskárně, bez přebalu, pouze v provedení A4 v půli přeložených a sešitých. Grafické zpracování odpovídalo jedinci, který se poprvé setkal s Windowsovským Malováním a mimo jiné má i dost špatný vkus. Pak ale někdo z našeho středu upozornil, že kritizujeme sice trefně, ale výtvary dětí z prvního stupně. S kamennými tvářemi jsme se tedy přesunuli ke stojanům s časopisy, které vytvořili naši vrstevníci, a zde začali kritizovat znovu. Uznejme tedy, že tyto výtvary byli na vyšší úrovni, ani

tak se ale nemohly rovnat našemu úžasnému vedlílu.

Mimochodem, k našemu časopisu (v některých kruzích nazývanému "hurá už-ne-občasník"), celá tato událost byla zastřešena jednou velkou soutěží o nejlepší školní časopis. Určitě nyní bez vnitřních pochyb očekáváte strohé konstatování, že jsme vyhráli, ale nechceme se tu tím nikterak vychloubat, jelikož přeci nebudem zahanbovat naše konkurenční kolegy... Každopádně, jaksi se nám nepovedlo přihlásit se dostatečně včas. Ale což...

Alespoň jsme ukořistili balónky od ČeTKy a zcela nadšeně se s nimi pak vraceli středem Brna nazpět na vlak. A uznejte sami, balónky jsou ta největší odměna, kterou můžete být oceněni. A s tím vědomím a zpožděním pouhé půl hodiny, což je na České dráhy docela úspěch, jsme se vrátili nazpět do Prahy.

Vojta Přerost

Brno je láska

Brno je láska
Brno je do nejistoty sázka
Brno je vládní konstrukt
Brno ti do hlavy vjede jak vrut

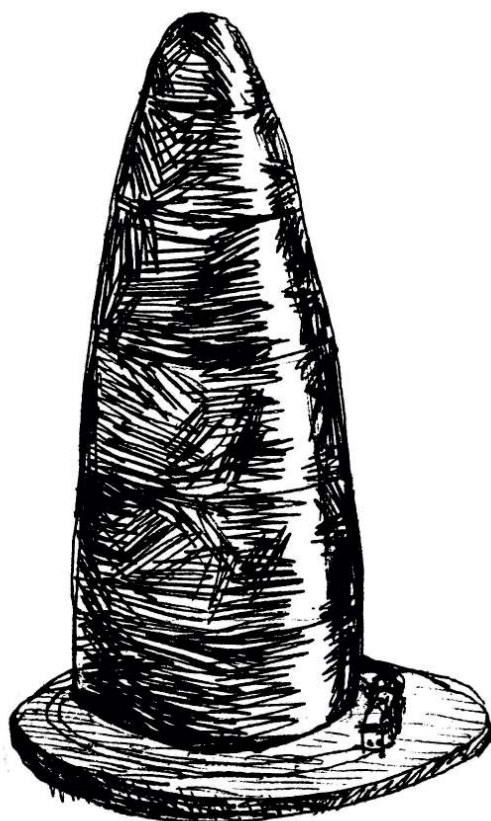
Brno je tvá vnitřní fikce
Brno tě po líčkách pohladí měkce
Brno je psychóza ve tvé duši
Brno popadne tě za tvé uši

Brno je jedním slovem Šalina
Brno je jak velká zralá malina
Brno je jen konspirace
Brno dycky a nic více

Brněnský orloj is so fucking big
Z Brna bych bez poskvrny neunik
Brno člověku vezme počestnost
Brno je jak lehká holka na věčnost

Brno...?
Brno je Brno
Je Brno Brno?
Brno Brno je!

*Když této básně přečetl mistr Polášek, jeho komentář byl "mr*** Šaliny"*

Zlomené srdce

aneb přehlížený fenomén dnešní doby

Jak jistě mnozí z vás zaznamenali, množí se v našem středu zákeřná nemoc. Jste zmateni? Nevíte, co to je? Kdo je ten tichý zabiják, ten pomalý vrah? Nikdy není daleko, a postihne každého z nás, jestli zanedbáme prevenci. Inu, o kom je tedy řeč? Jmenuji ho: ZLOMENÉ SRDCE!

V tomto krátkém článku vám bude vysvětleno, jak se tohoto fenoménu vyvarovati a jak šťastně a blaze žít.

Co to vlastně je?

Ti šťastní z vás, co se s touto nemocí nesetkali, jistě aspoň mlhavě tuší, oč se jedná. Ať mě ti moudřejší omluví, neboť musím vymezit pojem zlomeného srdce. Velice laicky řečeno, jedná se o velmi vážnou nemoc postihující lidi bez rozdílu pohlaví mezi pátým rokem a smrtí. Jde tedy o vskutku zákeřné onemocnění, jelikož může udeřit takřka kdykoliv.

Příčiny nakažení jsou velmi prosté. Vše začíná fází, které se říká zamilovanost. Jestli si při čtení těchto řádků říkáte, že se vám nic stát nemůže, opak je pravdou. Jakmile se totiž dostanete na cestu zamilovanou, není kroku zpět. Od té doby vám při každém kroku hrozí zlomené srdce. Vyvarujte se tedy chyb! Mohou být smrtelné...

Máme se bát?

Určitě ano! Teoretik by řekl, že zlomené srdce člověka ve své životní dráze jen posílí, dodá mu odvahy atd. Ano, to jest jistě pravdou, ale jsou známé případy (a není jich málo), kdy postiženému touto nemocí doslova puklo srdce. Při pitvách byla zjištěna poškození neslučitelná s životem. Vědci z Ameriky publikovali ve své nedávné studii překvapivá fakta: srdce pod mikroskopem vypadá jako zlomené. Od toho byl jen krůček k pojmenování této nemoci.

Jestliže cítíte nevýslovný smutek, bolí vás hrud' a potkala vás nešťastná láska, hned kontaktujte kohokoliv. Zaváháte-li, bude pozdě.

Je nějaká prevence?

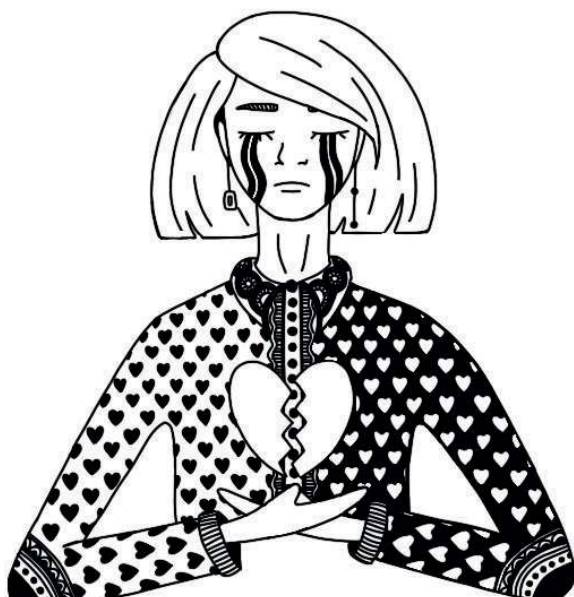
Jak při každé nemoci, i zde existuje jistá prevence. Jsou dva způsoby, které zaručeně fungují. Zde je pro vás exkluzivně přináším:

1) Potlačte veškeré emoce na bod mrazu. Jestli je to nad vaše síly, radím nechat se vylepšit na kyberčlověka. Nevíte-li, oč se jedná, máte velké kulturní mezery a vřele doporučuji shlédnout nejlépe všechny série Doctora Who.

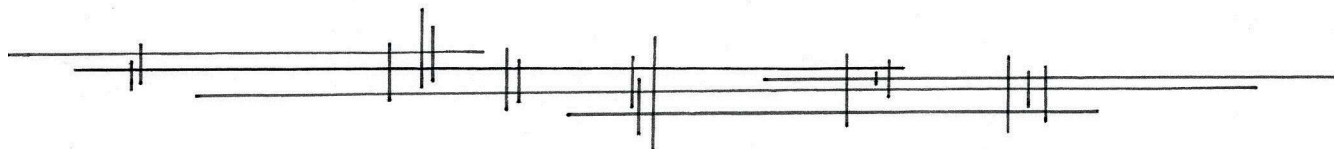
2) Odstěhujte se na daleký ostrov nebo do hor. Žijte jako poustevník. Izolujte se od všech. Bude to těžké, ale úspěch je zaručen.

Hodně štěstí!

BRBRK

V Ě D Ě K É O K É N K O Energie, entropie?

Někteří z vás již určitě slyšeli opojmech „entropie“ a „energie.“ Bude zde i část čtenářů, která si myslí, že ví, co tyto věci vlastně jsou. Musím vám však prozradit, že v mnoha případech je vaše mínění o entropii a energii pouhou miskoncepcí. Rád bych vám je tedy přiblížil. Netvrdím, že toho o nich vím více než vy, ale i přesto po vás chci, abyste nezůstávali v *platónově jeskyni* a vyslechli si mou verzi.

Ještě předtím, než se vrhneme k té zdánlivě záhadné věci, jménem entropie, tak si musíme definovat, co je to vlastně energie a co dokáže. Všichni si určitě myslíte, že energie je například teplo vzniklé při chemické reakci, nebo energie uvolněná při pádu tělesa. Máte zčásti pravdu, ale to co doopravdy prožíváme a poznáváme jako energii, je pouze rozdíl energií určitých energetických hladin. Tato forma energie se někdy nazývá také „aktivní energie.“ Máme tu však i energii potencionální, kterou určitě všichni znáte z hodin fyziky. Těleso, které je v určité výši nad nebo pod „hladinou nulové energie“ má tedy jakýsi polohový potenciál. Klasická mechanika definuje celkovou energii hmotného bodu (v tíhovém poli) jako součet kinetické a polohové energie, tedy: $\Sigma E = E_p + E_k$.

My se však v zájmu entropie musíme podívat o něco blíže. Ti z vás, kteří se vyžívají v přírodních vědách, určitě ví, že hmota je také forma energie. A že je dokonce možné zjistit, jaký rozdíl energie by to způsobilo, kdybychom tzv. vysáli všechnu energii z té hmoty. Hmotnost a energii spojuje rovnice $E = mc^2$. Tu známe ve spojení s *Albertem Einsteinem* a jeho *Speciální teorií relativity*. [E] pro energii, [m] pro hmotnost a [c] pro

rychlost světla. Tato magická věc není nic víc, než potencionální/aktivní energie částic, ze kterých je hmota „složená“. Neboť elementární částice neustále oscilují, tak mají pořád jakousi energii. Částice však nejsou tak moc částice, jako spíše stojaté vlnění (ale o tom někdy jindy). Asi si říkáte, že to je strašně moc. Například energie z hmotnosti jedné kočky by dokázala napájet Norsko po celý rok. Ale opravdu tomu tak není, pouze jste zvyklí na neefektivní přeměnu energie. Například při štěpení jader ^{235}U na ^{92}Kr , ^{141}Ba a pár odvržených neutronů se přemění přibližně 0,08% energie, která se schovává v hmotnosti samotného uranu. Nejvíce efektivní jsou v tomto ohledu rotační černé díry. Teď si musíte říkat: „Co to mele? Vždyť co můžou dělat černé díry s energií?“ Černé díry však mají velmi silná gravitační pole a gravitační pole přeci dokáže přeměnit potencionální energii v kinetickou. To přesně dělají černé díry a nejlépe ty rotační, které zakřivují časoprostor takovým způsobem, že jejich inner-most-stable-orbit (vnitřní nejstabilnější orbita) je o mnohem blíže k horizontu událostí, než u nerotační černé díry. A určitě víte, že čím blíže jste k „centru“ hmoty, tím „silnější“ je gravitační pole. Tudíž se zde tělesa v blízkosti pohybují rychlostí světla. Rotační černé díry tedy dokáží přeměnit až 75% energie, která je „uchována“ v hmotnosti tělesa. Dalším zajímavým příkladem využití potenciálu tíhových polí je tzv. Interplanetární dálnice, kterou jsme využili například k vypuštění sond *Voyager* do „širého“ vesmíru.

Pokud zhruba dokážeme říci, co to ta energie vlastně je, tak se ještě podíváme na druh energie, která se s entropií nejvíce váže

(všechny formy energie by si měly být rovny, pouze o nich tak hovoříme). A to je tepelná energie. Ušetřím vás zbytečných podrobností a vrhneme se na to.

Často slyšíme, že entropie je jakousi mírou neuspořádanosti, nebo zmatku, ale to není tak úplně pravda. Představte si dva kusy nějakého kovu, jeden je horký a druhý je studený. Přiložíte je k sobě a po nějaké době zjistíte, že se jejich teploty vyrovnali a jsou takové vlažné (ty kusy železa). A to způsobilo zvýšení entropie systému. Na tomto principu je založen druhý termodynamický zákon (jakým směrem proudí teplo). Teplo se rovnoměrně rozložilo v soustavě, neboť to pro ně bylo výhodné. Zde je další příklad. Představte si, že strašně potřebujete vyprázdnit svůj močový měchýř. Pokud máte tu možnost, tak i tak učiníte. Snížíte tedy koncentrovanost tekutin ve vašem měchýři a předáte ji okolí, protože je to pro vás (energicky) výhodné. Podobně se zachovaly i ty dva kusy kovu. Pokud by někdo chtěl studovat hlouběji, tak *Le Chatelierův princip*. Některé také určitě znají pojem *disperze*. Disperze je také pouhý důsledek entropie, kdy systém, který má vysokou koncentrovanost určité fluidní látky (tekuté/plynné) v jednom místě přechází do stavu, kdy zde není téměř žádný energetický rozdíl v systému. Látka se tudíž rovnoměrně rozptýlí.

Entropie je tedy to: „Jak moc se energie rozvolňuje v systému.“ Doufám, že se tedy již nenajdou lidé, co by po přečtení tohoto článku vysvětlovali bordel ve svém pokoji jako důsledek entropie. ■

Matěj Červenka

N Á Z O R Y

„Designer Babies” aneb moderní pozitivní eugenika

“S neustále se vyvíjející vědou a medicínou je jen otázka času, než budou lidé schopni své schránky vylepšovat zevnitř i zvenku jak jen se jim zlíbí. Pozitivní eugenika a umělé úpravy DNA toho budou nedílnou součástí. Máme se těšit? Máme se bát? Máme bojovat či jít fialovým očím a čipům v lebkách vesele vpřed?”

Pozitivní eugenika - sociálně-filosofický směr a koncept, o kterém vedl své dialogy již Platon. Koncept, jenž nelidsky zneužil Adolf Hitler a koncept, který se znovu vrací do módy. Podpora rozmnožování „silných” či „vhodných” jedinců s cílem posílení lidské druhové genetické informace musí dávat smysl každému. Jak je to ale se změnou a „designováním” naší genetické informace za stejným účelem?

Je to humánní? Je to bezpečné a vůbec biologicky správné? Je to novým a důležitým mezníkem ve vědě a medicíně, či zkrátka špatný nápad?

Natálie Říšská
studentka GJK

Oproti německému programu Lebensborn se v současné době novodobá eugenika nezdá být stejně bizarní. Jenže při detailnějším zkoumání zjistíme, že se jedná o stejnou absurditu, jako tomu bylo dřív. Novodobá eugenika je v jistém směru obrovský pokrok pro lidstvo, který by nám mohl představit úplně nový způsob života. Nikdo z vědců podporující tento „zázrak” ale nebere podle mě dostatečně v potaz následky, které by mohly nastat za pár desítek let, kdy při pokračování v podpoře vzniku vědecky upravených jedinců už nebude zcela jednoznačné, kdo je geneticky modifikován a kdo ne.

Dle mého názoru je to neskutečně velký risk, který si musí lidstvo důkladně promyslet. Častým argumentem pro bývá tvrzení o zlepšení genofondu lidstva a o zamezení jeho degenerace. Pokud však vezmeme v potaz lidské umění fungování i dříve bez genetických úprav, tak je novodobá eugenika naprosto nepřijatelná a zbytečná. Jenže lidstvo se neustále vyvíjí a vědecké pokroky jsou neuvěřitelné, takže je jen otázkou času, kdy novodobá eugenika bude částí našeho každodenního života.

Mgr. Martina Strnadová
profesorka HST, D, Pol

Nejprve děkuji za otevření tohoto tématu, dovoluji si říci extrémní vize, ve školním časopise. Poslední dobou ruku v ruce s rozvojem biomedicíny a umělého

oploďňování vyvstává řada morálních dilemat, jako jsou spotřebovávání lidského embrya s genově terapeutickými cíly na jedné straně a ochrana lidského života na straně druhé, zároveň problematika vylepšení genofondů lidstva versus rizikovost a nevratnost zásahů do lidského genomu.

Dovoluji si tvrdit, že žijeme v době, kdy se rozhoduje o budoucnosti lidské přirozenosti. Bude člověk stále sám sebou a bude moci převzít zodpovědnost za svůj život či se objeví nový vztah mezi rodičem-programátorem, a dítětem? Jaké dopady budou mít zásahy do lidského genomu na psychickou stránku člověka (lékaře, rodiče i dítěte) vědomého si manipulace s prenatálním životem? Má vůbec někdo právo měnit lidskou přirozenost? A kdo je „ideální” člověk? Prorocky se vyjádřil na pozadí technologického

vývoje již v 70. letech 20. století německý filosof židovského původu Hans Jonas, jenž uvažoval o člověku a jeho „ideálních“ vlastnostech. Je lepší „chladná hlava nebo vřelé srdce, vysoká citlivost nebo emocionální robustnost, vyrovnaná nebo rebelující povaha?“ A kladl si oprávněně otázku: „Kdo o tom má

rozhodovat a na základě jakých znalostí?“

Jsem stále více přesvědčena, že otázka lidské přirozenosti a novodobé eugeniky by se měla stát předmětem veřejné diskuse, do které se zapojí jak biomedici, taktéž zástupci měkkých věd, filosofové, etici, sociologové, psychologové. Již nyní jsme sice

svědky přenosu tohoto tématu na půdu etiky a filosofie např. v eseji německého filosofa a sociologa Jürgena Habermase, Budoucnost lidské přirozenosti: na cestě k liberální eugenice?, či v přednáškách etika, kněze a lékaře Marka Orko Váchy, ale to je vzhledem k naléhavosti tématu podle mého nedostatečné.

Bc. Jan Kubíček
student PedF UK

Když se na základních školách poprvé otevírá téma člověka ve společnosti, zaznívá zde mimo jiné i tato myšlenka: „Každý člověk je jedinečný!“, v této větě se skrývá jednak, že každý jsme společností formováni s jinými dopady, a zároveň že jedinec je unikátním a do značné míry náhodným výsledkem rovnice matčiny geny plus otcovy geny. Vědecké výzkumy a pokusy posledních let nám ale ukazují, že takto uvedená

rovnice o dvou členech nemusí v budoucnu nutně platit. Jakým způsobem je tedy možné obměnit tuto v dějinách lidstva zdánlivě nenarušitelnou skutečnost? Příklad v Číně narozených dvojčátek Lulu a Nana demonstruje dnešní schopnost genetických inženýrů, kterak věda může být součástí této rovnice. Krom etických dilemat, která to s sebou nutně přináší, zde máme šanci také pozorovat, jak se postupně vyvíjí cesta dalším možným zásahům. Vidíme, že do rovnice lze něco přidat. Proč bychom z ní ale nemohli také něco ubrat?

Nemusí se rovnou jednat o odebrání celého jednoho členu rovnice, můžeme začít úpravou toho, jak moc se daný člen podílí na výsledku. Postupným snižováním a nahrazováním konečně dojdeme k tomu, že se obejdeme bez jednoho rodiče, později možná i bez obou. Konečně dokážeme naplno promluvit do podoby našich potomků! Vědě se podařilo zbavit svět další z mnoha nekontrolovatelných náhod. Může k tomu opravdu dojít? Nebo se zastavíme a „jenom“ naší odvěkou rovnici rozmnožování obohatíme o nový člen - úpravu DNA?

R O Z H O V O R

Dominik Feri:

Mladí lidé ovlivňují společenské dění víc, než si dokáží představit

Sebastian Pirgl se vydal prozkoumat život nejmladšího českého poslance, třidvacetiletého Dominika Feriho z TOP 09. V prostředí poslanecké kanceláře se spolu bavili o cestě do politiky, získání důvěry svých zkušenějších kolegů i o nutnosti skloubit práci poslance se studiem práv.

Řekni mi, prosím tě, pár slov o sobě.

Prvním slovem bych se popsal asi jako student. Protože jakkoliv se může zdát, že to zaniká v rámci těch aktivit, které dělám, čím dál, tím víc se k tomu obracím, jako že je to nejdůležitější. Už jenom z titulu toho, že mě teď čekají státnice, takže tam musím vložit většinu své energie. Ale také to nějakým způsobem samozřejmě ovlivňuje přístup k životu, náhled na svět, tematický výběr nějakých těch politik, ať už to bylo třeba téma vysokoškolských kolejí, které se myslím podařilo zdárně dovést do konce, nebo dohody o provedení práce a tak podobně. Takže to se prolíná celým mým působením. Jsem také hudebník, fotím.

**Čeho si na sobě vážíš...
Nebo, co bys na sobě spíš
zkritizoval?**

No, občas jsem takový dost prchlivý. Co spíš oceňuju, je to, že jsem se postupem času snad pod vlivem okolností naučil naslouchat a dělat si názor založený na faktech, protože když je člověku osmnáct a vstoupí do politiky tehdy jako radní a pak v jednadvaceti jako poslanec, prostě se musí obracet na

odborníky s opravdu úpěnlivou prosbou o radu. A dělám to rád, dělám to vždycky. A pak mě samozřejmě štve, že jsem líný. Furt mě něco rozptyluje, jsem roztěkaný, odkládám povinnosti.

Když už jsme se tedy bavili o tom, že jsi v osmnácti vstoupil do politiky, tak kdy přišel takový ten první impuls, že by politika bylo to tvoje?

Tak politika samozřejmě úzce souvisí se správou nějakých veřejných a společensky sdílených záležitostí a to bylo asi ve čtrnácti, patnácti, kdy jsem začal dělat takový web o historii města, protože i taková témata na těch malých městech rezonují.

neříkám, že bych se tam rád vrátil (smích). I po dvacítce má člověk nějakou perspektivu, vidí život začíná po dvacítce (smích). Bylo to... trošku mě asi mrzí, že jsem promarnil tolik času, mohl jsem toho samozřejmě udělat víc, ale tak zpětně se na to kouká jinak.

To si asi říká každý.

To si říká každý, přesně. Ale bavilo mě, že jsme tehdy prostě něco s klukama dělali a dělali jsme to pro své okolí. Kromě psaní různých osvětových článků a promítání starých fotek, jsme dělali takovou klubovou scénu. Také jsme dělali různé debaty, architektonické prohlídky a pak jsme dělali festival.

politické kampaně, a tak podobně. Je to přirozené a žádoucí. Kdo se tomu brání, akorát sám zajde na úbytě a všechny strany už si to uvědomují, i ty, které by zrovna nehly ten společenský nebo technologický pokrok, ale když i komunisti mají Instagram, tak si řekneš, že drží prst na tepu doby, protože prostě musí. Snaží se tam nějakým způsobem prostě oslovovat potenciální, zejména mladší voliče. Drtivá většina z nich, je na sociálních sítích, ale u těch starších kolegů je to spíš Twitter, protože tam komunikují s novináři. To znamená, že kdo chce tu politiku sledovat do hloubky, tak by si prostě měl založit Twitter a neměl by zůstat jenom u těch, řekněme mainstreamových sítí.

Dominik Feri @DominikFeri · Jan 8

Jsem rád, že po dlouhé době nejistoty dostali studenti konečně konkrétní odpověď. Děkuji panu ministrovi za jasný závazek a snad se věc podaří brzo zdárně dotáhnout.

Ty jsi z Teplic, že?

Já jsem z Teplic, a tam to upoutá každého, každý se rád podívá, jak to město vypadalo dřív. To mě oslovovalo a oslovovalo to i ty tisíce lidí, kteří web navštěvovali. Důležitý pro mě byl třeba příklad mého učitele. S postupem času si čím dál tím víc začínám uvědomovat, že jsem měl skvělého občankáře. Politiku jsem samozřejmě taky sledoval a pak přišla ta nabídka kandidovat. Nebylo to zase tak malé město, že by sestoupil nějaký místní tajemník a řekl: „Pojď prosím tě na naší kandidátku.“ Místo toho přišel táta mé kamarádky a říkal: „Hele, tak jako... potřebujeme mladé lidi.“ Strany obvykle potřebují mladé lidi. Proto je to takové laso do politiky teďka pro hodně lidí.

Jasně. Pokud bychom se vrátili zpátky k tvojí střední, jaké na ni máš vzpomínky?

Vzpomínky na střední. No tak, čím je člověk starší, tím víc se mu to splyvá. Ono to zní, jako kdyby mi bylo padesát, ale opravdu už teďka pět let od maturity mi to všechno dost splyvá. Nicméně rád si na to vzpomenu. Bylo to hezké, bezstarostné období v životě, tím

A koho jsi tak zval na tyhle debaty?

Hele, Ztohoven tehdy. To už je ale dávno, třeba rok 2011. Nebo trabanty, že jo – Dana Přibáně a tak. Takže různé takovéhle osobnosti, nebo Vladimíra 518, na kterého lidi na tom menším městě prostě přijdou. A v každém městě je vždycky nějaká komunita podobně smýšlejících lidí. Měli jsme různé fotografické projekty, třeba jsme dělali web, který byl něco jako Humans of New York, že jsme fotili náhodné lidi a ptali jsme se jich na nějaké otázky. Nakonec jsme z toho udělali takový archiv pro budoucí „pokolení“.

Jaký máš dojem z moderní politiky, kde se všechno přesunulo z novin na sociální sítě?

Je to poměrně přirozený důsledek. Mění se akorát ty prostředky, takže nějaké informační výměny už se neodehrávají v hospodách, ale i na internetu. Pro ty strany to samozřejmě představuje další výzvy třeba z hlediska reklamy,

A dáváš svému profilu na instagramu nějakou váhu? Ty tam máš přes sto tisíc followerů, dáváš tam informativní zprávy.

Jo, tak váhu to určitě má. Už proto, že lidi znají toho člověka, znají jeho názory. Vždycky to říkám kolegům, kteří za mnou taky občas chodí a ptají se, co tam dávat a jak na ty followery, je to docela vtipné. Důležité ale je, aby to bylo prostě upřímné, aby to bylo autentické. Může to někdy působit prostě neohrabaně, dřevácky, a když se někdo podívá na ten Instagram na první dobrou, tak si řekne: „To není politik.“

Ale pak, když si přečte ty popisky, člověk postupně z toho nabere ty informace, protože si nedělám vůbec žádnou iluzi, že prostě přijde nějaký mladý potenciální volič na Instagram nebo na nějakou platformu a řekne si: „Teďka si přečtu dvacetí stránkovou esej o jeho politických názorech, co vlastně zamýšlí a tak.“

Máš pocit, že hlas mladých lidí v dnešní politice sílí?

Asi jo, tak Piráti jsou toho, myslím, důkazem. To je strana, která dost stojí na mladých lidech. Ale i v jiných stranách mají mladí lidi své místo, a buď je to teda místo nějakým způsobem organizované, institucionalizované – to jsou ty mládežnické organizace – a nebo je to prostě přímo v té straně.

Byl jsi vlastně členem TOP týmu?

Ne, nebyl. Já jsem hned od začátku byl v politice aktivní, bez toho abych musel mít background té mládežnické organizace. Někdo si vybere tu cestu jít přímo do politiky a někdo si spíš řekne: „Hele, tak ještě před tou stranou si zkusím tu mládežnickou organizaci,“ a ta mu třeba pomůže kandidovat, dostat se na dobré místo nebo vůbec zprostředkuje kontakty. Ale přijde mi, že to trochu nabírá na obrátkách a je čím dál víc mladých lidí, kteří mají volební právo a někomu by ten hlas mohli svěřit a svěřit ho často tomu, kdo je dokáže oslovit tématy a lidmi, které jsou jim blízké.

Ted' spíš otázka přímo na tebe. Když jsi teda získal ten mandát poslance, připadalo ti, že by v tebe poslanci, co už tady jsou x let, měli důvěru?

No tak tu důvěru si samozřejmě musíš získat. Ona důvěra se velmi těžko získává, ale velmi lehce ztrácí. Ale já věřím že tou prací ve výboru jsem ji získal, protože nejsem v nějakém tom kecacím výboru, kde si každý může jen tak blábolit.

Promiň, v jakém jsi výboru?

Primárně jsem v ústavně právním výboru, který platí ve sněmovně za velmi prestižní, i když hodně lidí si to nemyslí. Ale také za extrémně náročný, jakože fakt. Když to srovnám s agendou některých mých kolegů, je to opravdu nesrovnatelné, protože

tam spadají agendy soukromého práva i veřejného práva. To znamená, že tam řešíme třeba novelizace trestního zákoníku nebo věci, které se týkají třeba věznic nebo ústavy, a tak podobně. Extrémně těžké je třeba insolvenční právo.

A tam se už ukazuje, kdo o to má zájem, kdo nemá, kdo je tam z vlastní iniciativy, komu to bylo přiděleno. A myslím, že tam se mi podařilo důvěru svých kolegů získat. To se projevuje už na tom, že tam podáváme společné pozměňovací návrhy, které nám procházejí.

Ted'ka jsme měli s kolegyní Válkovou jednání k zákonu o realitním zprostředkování, který jsem navrhnul. Ona je sice z hnutí ANO, ale tady na tom se dohodneme. Já nevím kolik jí je, asi pětadesát, a když se mnou, takovou mladou puškou, jde do podání pozměňovacího návrhu někdo, kdo je profesorem trestního práva, asi to nějaký znak důvěry je, což mě samozřejmě těší.

Máš pocit, že by ta mladá generace byla schopná něco třeba změnit?

Jedno téma je úplně nasnadě: téma klimatické změny. To je něco, kde je úloha mladých lidí nezpochybnitelná. Přišlo mi to jako velmi sympatický narativ: „Jsme mladí, dobře. Říkáte o nás, že nemáme zkušenosti. Ok, ale my

nechceme nic jiného, nic nespravedlivého, nic co nám nepřináléží. My jenom chceme, aby ti volení zástupci dělali to, co je v jejich silách, aby se předcházelo nějaké katastrofální klimatické změně.“ To mi přišlo jako úplně v pohodě. Legitimní, funkční, skvělé.

Prolíná se to do opatření na komunální úrovni, třeba otázky kácení stromů, budování zeleně, zelené střechy. Prolíná se to dokonce do ještě vyšších úrovní. Například do rozpočtu EU, který je posílněný tady v tom. Čili, tam si myslím, že mladí lidé dosáhli velkého úspěchu.

Pak se to promítá taky do dalších věcí, už to asi není tak lehce pojmenovatelné, ale jsou to třeba věci typu, jak mladí lidé používají Uber, sdílené služby. Také se to promítá do legislativy, protože už prostě se z toho stal nějaký fenomén, který je třeba nějakým způsobem vnímat. Neříkám regulovat nebo neregulovat, to už jsou druhotné politické otázky, ale prostě vnímat a reagovat na to.

Prolíná se v tom dost mladých lidí a podnikatelů a poukazují třeba na nedostatky zakládaných obchodních společností a tak podobně. Čili, jo, mladí lidé ovlivňují to politické a společenské dění mnohem víc, než si dokáží představit.

Super. Moc ti děkujeme za rozhovor.

Proč číst básně?

*"Od samých počátků obracíme oči k
nebi a pějeme jeden a týž zpěv radosti,
úžasu i velké úzkosti"*

Karel Dostál - Lutinov

Miluj...

Nerovnost země a tedy i nerovnost lidí
jen na kolenou ucítíš.
Miluj však obě a věru jen tím spíš,
že není lásek, že je jen jedna láska,
tak jako všechny kříže jsou jen jeden kříž.

V. Holan

Jdou za mnou stále... Stíny viny
nad tím bůh rukou nemávne
že jsou snad ctnostné moje činy
pohnutky k nim však nemravné

A to k mým hříchům také přičti
že jsem jen jako... Ach, bože
všichni se zdají autentičtí
jen já mám všechno jakože

J.H. Krchovský

*Poesie je mimořádná příležitost, jak se v našem přebujele aktivním životě zastavit,
soustředit se, vnímat slova, obrazy, odkazy a taky uvolnit vše, co v nás je zasuté,
potlačené a dávno zapomenuté. Dobrá poesie nepopisuje svět, spíše rozrušuje
naše stereotypy, zneklidňuje a leccos zpochybňuje. Básně mohou být inspirací
nebo také návratem k sobě samému a nebo prostě originálním uchopením světa
ve zkratce a způsobem, jakým my to neumíme. Kromě toho je čtení poesie
exkluzivní činností, k níž potřebujeme pouze čas, ticho, odvahu a trpělivost...*

Olga Hrubá

Sentimentální
jako stará plačka
pozoruju ty kolem mne
které život nebo osud
nebo co to je
mnohem víc mačká

Ted' jsem otevřel
pánovi o berlích
dveře z hospody

Chtěl jsem v tomhle textu
nebo co to je
pokračovat
a použít slova rýmy Hospodin a hřích
ale vyseru se na to
nestojí to za to

M. Jirous

Beránku, otřes se,
beránku bílý,
stříbrný penízky
kraj zasněžily

Všichni jsme, beránku,
tak strašně hříšní
Tichem se zabíjí,
miluje písní

Beránku, zadýchej,
je velká zima,
přikrej svým kožíškem
Božího syna

O. Fibich

Noční let

Ty tváře

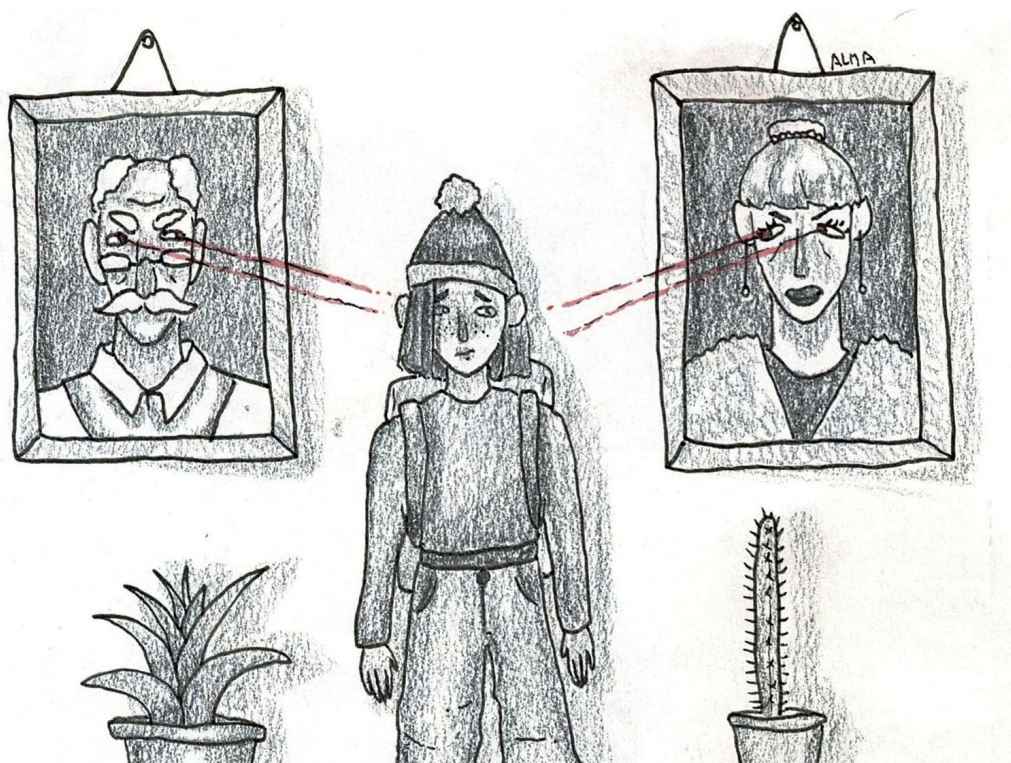
Ó, vy tváře na stěnách
Co shlížíte na nás z vysoka
Nesud'te nás tvrdě
Pro náš vzhled
A za skutky
Námi provedené
Jsme vinní
My činíme pokání za ně
Bud'te k nám mírní
Ó, naši otcové a matky
My stále dětmi jsme
V tomto dospělém světě
A jen se učíme
Jak chodit a žít
Podle Božích pravidel

Milana Dejaková

Noční let
letíš jako pták
a nevíš
jestli doletíš
tak leť dál
a výš! a výš!
tady není slunce
tady není riziko
je všude jen trochu zima
ale vzpomeň si
že ráno
tě budu probouzet.
Jasmínový čaj
trocha baletu
a nakonec
budeme přeci jenom
sedět každý
a letět jinam
tak spi dál
a já poletím
do tmy
do tmy
do tmy
a tmy

-bojte se, bojte
z rána radši utíkejte
a mého letu zalékejte

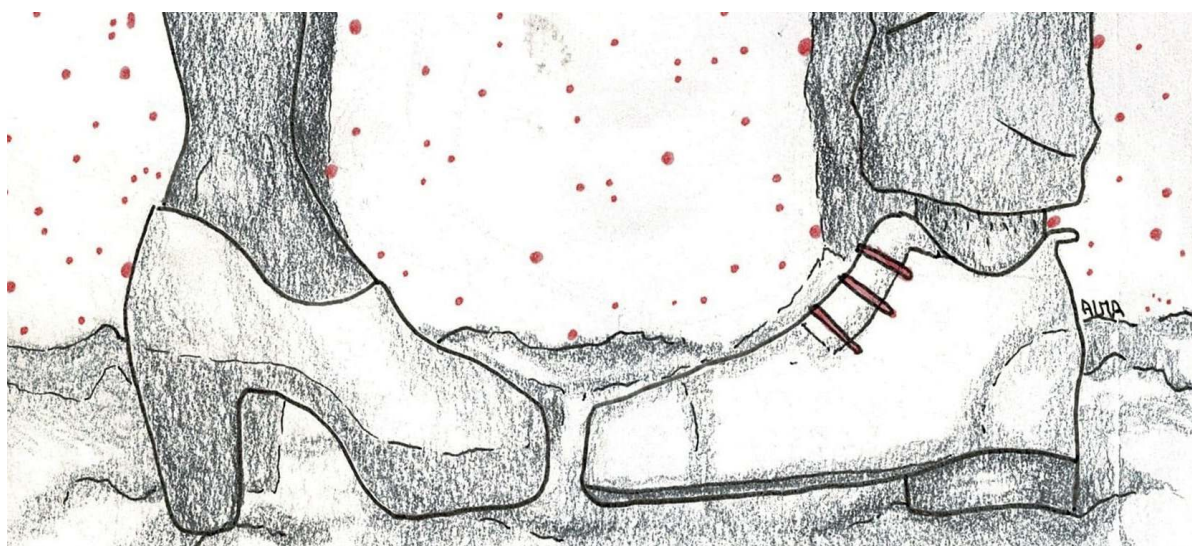
Tomáš Danda

Smím Prosit

Jeho oči
Byly
Tak milé
Tak vmlouvavé
Tak laskavé a plné něhy
Když říkal
Pojď si zatancovat
Neumím tancovat
Já taky ne...
A tak jsme
Spolu
Protančili celou noc
A to jsem neznala
Ani jeden krok

Josefína

Jednoho plesového večera

Sníh. Vyhlížela jsem ho z okna, ale padal jen v mých myšlenkách a vzpomínkách. Jestlipak ještě někdy ucítím sněhové vločky dopadající na mou tvář? Jestlipak se ještě někdy probudím v neděli ráno a venku bude bílo jako v pohádce? Jestlipak se ještě někdy budu s bráchou koulovat a postavím si sněhuláka? Kdo ví.

Stála jsem před zrcadlem a přemýšlela, jaký účes se k dlouhým večerním šatům bude hodit nejvíce. Rozhodla jsem se na poslední chvíli a utíkala na ples. Pozvala jsem i jeho, ale proč by měl chodit na ples cizí školy? Kvůli mně?

Kdo ví.

Utíkala jsem šedivými ulicemi, za chvíli jsem tam měla být. Přišla jsem akorát včas, ale neměla jsem tam skoro nikoho. Všichni vypadali tak šťastně. Jak bych však mohla být šťastná i já? Bez něho a bez sněhu?

Uprostřed večera jsem už toho dusna v sále měla po krk. Musela jsem na čerstvý vzduch. Když jsem vyšla na ulici, nevěřila jsem svým očím. Sněžilo.

Začala jsem skákat a běhat a chytat sníh na jazyk. Srdce mi mohlo puknout radostí. A pak mi puklo.

Prostředkem ulice přicházel on. Teď už jsem byla jako ve snu. Rozeběhla jsem se naproti němu a skočila mu do náruče. V jeho tváři se zračilo překvapení, ale mně to bylo úplně jedno. Prostě jsem musela. A jemu to kupodivu nevadilo. Ve vlasech a na řasách mu ulpěly sněhové vločky a vypadal jako ten nejkrásnější člověk na světě.

Objetí mi opětoval a za chvíli jsme se spolu začali houpat v neslyšitelném rytmu. Tančili jsme ve sněhu.

Na tvářích mi v půlce cesty k bradě zamrzaly slzy, avšak byly to slzy štěstí. Splnilo se mi vše, co jsem si jen mohla přát.

B.J.

Na vzniku časopisu se podíleli:

Šéfredaktorka: Klára Richterová

Vedoucí vydání: Téra Pišteláková

Zástupci šéfredaktora: Matěj Knop a

Patrik Voříšek

Sazba: BRBRK, Alžběta Volhejnová

Korektura: Majda Pešková, Johanka

Formánková, BRBRK, Samuel Šmíd

Editace: Elizaveta Podobnaja, Bára

Králová, Markéta Nováková, Samuel

Šmíd

Titulní strana: Teodor Sticzay

Ilustrace: Alma Zajícová, Matěj

Prokopič, Stanislav Cincibuch, Charlene

Olsen, BRBRK

V rukou držíte už páté číslo studentského časopisu Tycho, který funguje na GJK na principu od studentů pro studenty. "Od studentů pro studenty" pro nás znamená, že užitek (nebo požitek) čtenářů a tvůrců má stejnou hodnotu. Pokud máš tedy nějaké připomínky, návrhy nebo pochvaly či se chceš zapojit nebo zkusit v projektu zužítkovat svůj um a znalosti (ať jsou jakékoli), neváhej nás kontaktovat na emailu (casopis.tycho@gjk.cz) nebo osobně (podívejte se tady vzadu na poděkování).

Nebyli jsme na to však sami, účast vás, studentů, na celém projektu ho posunuje vpřed. Proto děkujeme za vaše příspěvky.

